

CHƯƠNG 1995 **MÁY MAY TỰ CHẠY**

Tháng 5 năm 1995, sau khi Đức Ngài lìa thế độ 5 tháng, tôi có hộ bệnh cho một gia đình ông Phan Triều Chánh tại Canoga Park, thuộc tiểu bang California. Đó là thời gian đầu tôi bắt đầu hành đạo sau khi Đức Ngài lìa thế! Để chuyển hóa từ một con người làm chuyện đời sang một con người làm chuyện đạo, tôi cũng trải qua giai đoạn sàng lọc bản thân, gạt hái những bài học kinh nghiệm để tự hoàn chỉnh mình ngày một tốt hơn. Trong quá trình hộ bệnh, cả gia đình ông Phan Triều Chánh đều xin thọ pháp. Xem họ là đệ tử nên tôi đã ra tay tận lực giúp cho họ bỏ mặc những nghiệp lực của họ. Tôi thừa biết rằng, nghiệp của họ là do sát nghiệp, có rất nhiều người đến đòi gia đình này và tôi chỉ dạy cho họ thiền mà gần như không hề khai tâm cho họ.

Bản thân của ông Chánh của vậy, ông ương ương, ngạnh ngạnh, nghe theo tôi thì vẫn nghe theo và miễn cưỡng nghe theo. Chắc hẳn vì chứng bệnh của bản thân ông nên ông nghe theo chứ ai cũng nhận ra là ông không có tâm phục thiện. Chính mẹ của ông cũng thường luôn bắt buộc ông phải ra trước Ngôi Tam Bảo mà hành lễ khi mọi người cầu nguyện cho ông. Nói chung, cả nhà cũng vào pháp và theo tôi. Họ làm theo mọi lời dạy của tôi như dâng hương, thiền mỗi ngày,.... họ làm đầy đủ.

Còn về phần tôi, cứ thấy họ làm đủ thì tôi cho là đủ mà thiếu đi sự khai tâm cho họ. Thừa biết là họ cứng đầu nhưng trước mắt thấy họ nghe lời thì cứ cho là được, đó cũng là một điểm sai sót trong quá trình dạy đạo. Xem họ là đệ tử rồi ra tay bênh vực cho họ mà không xem ở mức độ gạt hái thực sự của họ nên cũng vô tình tạo nên cái oán của người khác. Như có lần tôi làm trấn pháp để buộc tất cả các phần lực đến đòi mạng phải lui ra ngoài, không được trụ trong nhà. Sau khi trấn xong 3 góc nhà, còn góc cuối cùng, trước khi trấn, tôi nói với các phần lực:

- Các vị phải lui ra ngoài!

Các phần lực tức giận về sự bất công nên đã ra mặt. Lúc đó, trong phòng của ông Chánh có đặt một cái máy may công nghiệp chạy bằng điện mà hiện tại máy này không có cắm điện. Bỗng dưng cái máy tự chạy t hật là mạnh, kéo dài khoảng 1 phút trước mắt tôi, thiêm Chánh, Tiến, Bibi, Thái Vy,...

Sau này, khi biết ngày ông Chánh gần đi, tôi có nói với thiêm Chánh là tôi sẽ lên nhà của thiêm để ở. Tôi biết tôi chực ở đó thì sẽ khó có ai ra tay lắm, kể cả các Chư Vị muốn hành sử cũng vậy, vì ý của tôi lúc đó là không muốn ông Chánh lìa thế. Tôi ở đó khoảng 2 hôm, thời gian quan trọng đã qua. Chiều hôm đó, tôi cần chạy về nhà một tí để thay đổi quần áo. Nhà tôi cách nhà ông Chánh khoảng 5 phút lái xe. Vừa về đến nhà, tôi nhận được cú phone từ Toán, con trai của ông Chánh cho biết, cha của em đã qua đời.